

MARIJKE VERHOEVEN

DE REGELS
VAN HET SPEL

Tess

EEN ABBA-VERHAAL

DE VERHALENFABRIEK

1

And at the time I never even noticed I was blue
– ‘The Day Before You Came’

‘**T**och blijf ik het vreemd vinden dat we nu pas iets horen van het Rival,’ zei ik met luide stem om boven het hamerende geluid van de regen op het dak van de auto uit te komen. Ik liet de Volvo tot stilstand komen voor de hoge laurierheg die mijn huis omringde. ‘Het concert is over een week!’

‘Hoezo? Wij hebben het gigantisch druk gehad en die nieuwe chef-kok had ongetwijfeld geen tijd om dit evenement erbij te doen.’ In de stoel naast me zakte Jesper onderuit alsof hij van plan was er de rest van de avond door te brengen. ‘Alles is in kannen en kruiken. We doen dit toch niet voor het eerst, lieve Tess. Wij kunnen dit. Ook zonder onze Connie.’

Hoofdschuddend zette ik de motor uit. Een evenement organiseren was inderdaad de corebusiness van Dansk Events, het bureau van Connie Mortensen, voor wie Jesper en ik met veel plezier werkten. Maar normaliter was er vooraf veelvuldig contact met alle betrokken partijen. En wanneer Jesper en ik op locatie waren, zoals afgelopen week tijdens een bedrijvenbeurs, nam Connie die voorbereidende taken op zich. Alleen was Connie anderhalve week geleden halsoverkop afgereisd naar Bonaire, omdat haar moeder ernstig ziek was geworden. Voor haar vertrek had Connie de voorstellen nog-

maals gemaild naar onze opdrachtgever, Hotel Rival Park, en natuurlijk vertrouwdde ik erop dat we alleen nog maar het draaiboek erbij hoefden pakken en tot uitvoering over konden gaan. Maar mijn onderbuikgevoel over deze happening vertelde iets anders. Over een week zou het door ons georganiseerde ABBA-tributeconcert plaatsvinden op de voormalige drafbaan tegenover het prestigieuze hotel. Een concert waar de lokale media al meerdere malen veelbelovend over hadden geschreven, juist omdat de opbrengst grotendeels ten goede zou komen aan de Hartstichting.

‘Precies daarom,’ reageerde ik op Jespers luchtige opmerking. ‘Er is ruim van tevoren altijd overleg met alle betrokkenen. En jouw afspraak morgen is dus pas de eerste sinds we drie maanden geleden de plannen in elkaar hebben gezet.’

‘Je moet het zo zien: het Rival heeft alle vertrouwen in ons.’ Ach-teloos bestudeerde Jesper zijn nagels. ‘We moeten ons gevleid voelen.’

‘Het is een liefdadigheidsconcert, Jes! Als we dit verkloten, zijn wij en plein public de pisang. Niet het Rival.’

Jesper liet een lijdzame zucht horen. ‘Het enige waar ik me op dit moment druk over wil maken is wie van ons de boodschappen uit de achterbak gaat pakken.’

Ik keek naar de regen die langs de autoruiten gutste. ‘Jij gaat de boodschappen pakken. Ik woon hier. Ik heb de sleutel.’

‘Je bent niet echt gastvrij te noemen!’ antwoordde Jesper en hij bleef rustig zitten. ‘En jij woont hier eigenlijk niet. Dit is het vakantiehuis van jouw voormalige schoonouders.’

‘Zomerhuis,’ verbeterde ik hem, al was de zomer momenteel ver te zoeken. ‘Toch heb ik er een vreemd gevoel bij, dat die kerel jou ineens op stel en sprong morgen laat opdraven.’

‘Geen zorgen. Voor de zekerheid heb ik hem Connies bericht nog een keer gestuurd. En op zijn verzoek de rest van het draaiboek. *Monsieur Le Chef* heeft alle ins en outs van het volledige evenement.’

‘Het volledige draaiboek? Waarom?’ Verbaasd keek ik opzij. ‘Hij hoeft alleen de catering voor de VIP-tent te organiseren.’

Jesper haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik heb uitsluitend Connies mail beantwoord.’

‘We moeten beter voorbereid zijn op calamiteiten, Jes,’ zei ik gepikeerd. ‘Je ziet wat er gebeurt als iemand van ons uitvalt.’

‘Ja, wat is er gebeurd dan?’

‘Laat ook maar,’ zuchtte ik en haalde de huissleutel uit mijn tas. ‘Kom, we moeten een keer uit die auto, of niet dan?’

‘Tja, de ramen beslaan. Straks gaan de burens er nog wat van denken.’

‘Die heb ik niet,’ reageerde ik gelaten. Ik tuurde naar het zwart gebeitste huis met de witte kozijnen dat me sinds een paar weken opwachtte na iedere werkdag. Het was nog geen tien meter vanaf de auto naar de kleine veranda bij de voordeur. Maar we zouden drijfmat worden in deze hoosbui. ‘Ik weet het goed met je gemaakt: jij pakt de boodschappen, ik haal dadelijk de houtblokken uit de schuur.’ Dat ik binnen gemakshalve eerst een regenjas en laarzen kon aantrekken vertelde ik er maar niet bij.

‘Deal!’ Jesper hief zijn hand op en ik tikte er met een vuist tegenaan. ‘Je zit hier wel aan het einde van de wereld, zeg! Is het hier ’s nachts niet aardedonker?’

‘Ja, heerlijk. Hier ervaar je nog wat de nacht eigenlijk betekent,’ zei ik met een spookachtige klank in mijn stem.

Jesper gebaarde om zich heen. ‘In mijn eentje zou ik me hier niet helemaal happy voelen.’

Onverschillig haalde ik mijn schouders op. ‘Er gebeurt hier niets. Het enige spectaculaire wat ik de laatste weken heb meegemaakt, is wanneer het gras wordt gemaaid.’

Het zomerhuis van mijn schoonouders lag in een park waar ontelbare soortgelijke woningen stonden. Het vakantiegebied had, als was het een dorp, zelfs een eigen naam: Pøt Strandby, gelegen aan de

oostkust van Jutland in Denemarken. Het was eind april en alhoewel de meeste huizen nog donker en onbewoond waren in deze tijd van het jaar, werd het langzaam weer wat drukker met vakantiegangers en eigenaars die in de weekenden de drukte van de stad wilden ontvluchten.

‘Maar ben je niet eenzaam? Ik zou gek worden!’ zei Jesper dramatisch.

‘Er zijn wel wat mensen, verspreid over het park.’

‘Sukkels zoals jij die zich na een scheiding uit de echtelijke woning hebben laten kletsen zeker.’

‘Je weet het altijd weer fijn te brengen, dank je,’ zei ik droogjes, al had hij feitelijk gelijk. ‘Nou, zullen we dan maar? Op drie...’

‘Eén, twee, drie!’ telde Jesper en tegelijk openden we de portieren van mijn oude Volvo. Op mijn hoge hakken trippelde ik gillend naar het huis, de buitenlamp sprong meteen aan en verlichtte de voortuin en de parkeerplaats. In de stromende regen kon ik Jesper vloekend en tierend de kofferbak horen openen. De regen kwam werkelijk als een muur van water naar beneden. O, laat het in godsnaam volgende week beter zijn, schoot door me heen, terwijl ik mezelf binnenliet en mijn pumps op de mat uitschopte.

‘Jesper, denk erom, de veranda kan glad zijn!’ Happend naar adem knipte ik het licht aan in de smalle gang. Ik liep al naar de woonkamer toen de dreun die volgde me vertelde dat Jesper mijn waarschuwing niet had opgevangen.

‘O, jeezus!’ Geschrokken rende ik terug naar de openstaande deur. Languit en te midden van de boodschappen lag Jesper, half op de veranda, half op het gras. Met een pijnlijk gezicht probeerde hij over-eind te komen.

‘O, mijn god, gaat het wel?’ Angstig knielde ik bij hem neer. In een oogwenk was ik volledig doorweekt.

‘Moet je dat vragen? Nee!’ Steunend op mijn armen wist hij met veel gekreun op zijn knieën te komen. ‘O jee!’

‘Wat is er? Heb je iets gebroken? Kun je staan?’

‘Ik...’ Jesper blies zijn adem uit. Zijn gezicht was lijkleek.

‘Ben je duizelig?’ Mijn maag kneep zich samen. Dadelijk moest ik een ambulance laten komen. ‘Heb je bloed?’

‘In mijn lijf, mag ik hopen. Aargh!’

‘Waar doet het pijn?’

‘Hou even je kop alsjeblieft.’ Eenmaal op zijn benen strompelde Jesper naar binnen, steun zoekend langs de wand en aan mijn arm.

‘Ga op de bank liggen!’ Ik begeleidde hem door de woonkamer en bekeek heimelijk de achterkant van zijn hoofd. Zijn haren waren nat, maar niet van bloed voor zover ik kon zien.

Zwaar ademend liet Jesper zich zakken op de skaileren bank.

‘Ik bel een dokter!’ zei ik beslist.

‘Nee, laat me... laat me even liggen, alsjeblieft.’

Zodra Jesper zich had uitgestrekt, trok ik zijn schoenen uit. Zijn kleren waren doorweekt en koud. Hij moest warm worden, maar dan moest hij wel die natte jas en broek uitdoen. Meteen begon ik aan zijn broekband te sjorren.

‘Wat mankeert je? Trek je iedere man die binnenkomt meteen de broek van de kont?’ Jesper sloeg mijn handen weg. Dat hij nog dergelijke grappen kon maken, stelde me iets gerust.

‘Die natte kleren moeten uit.’

‘Ik kleed mezelf wel uit. Verdorie!’

Met een zorgelijk gezicht ging ik rechtop staan. Het was ijskoud in huis, zoals iedere avond wanneer ik thuiskwam. Vlug opende ik de houtkachel, veegde de as van de vorige avond opzij en maakte met houtjes en aanmaakblokjes een vuurtje. Over een halfuur zou het huis aangenaam warm voelen.

‘Ik haal de boodschappen,’ zei ik en pakte uit de keuken een boodschappentas. Op de bank probeerde Jesper zich luid kreunend te ontdoen van zijn jas. ‘Weet je zeker dat ik geen dokter moet bellen?’

‘Ja!’

In de gang schoot ik in mijn Birkenstocks, de slippers waar ik thuis het liefste op liep en haastte me naar de veranda. Na een hectische week met die bedrijvenbeurs had ik me verheugd op een avond film kijken met Jesper. Naast een collega, was hij mijn beste vriend. Met hem kon ik lachen en huilen. En hij kon me als geen ander uit de put halen. Iets waaraan hij de afgelopen maanden een stevige kluif had gehad.

In de voortuin raapte ik vlug de boodschappen bij elkaar en propte alles in de plastic tas. In een mum van tijd was ook ik verkleumd en door- en doornat. Net toen ik de voordeur achter me wilde sluiten, hoorde ik van ver het geluid van autobanden op het grind. Kwam er bezoek? Ik verwachtte niemand. Met de deurklink in mijn hand bleef ik staan wachten, maar de auto reed achter de hoge heg mijn huis voorbij. Gelukkig, het zou nu ook wel heel ongelegen komen. Misschien waren het vroege toeristen, of wellicht zo'n sukkel zoals Jesper mij beschreven had.

'Zeg, kom je nog?' kermde Jesper ongeduldig vanuit de woonkamer. 'Het vuur gaat uit!'

'Ja, ja!' Ik sloot de deur af en kwam met de boodschappen de woonkamer weer in. 'Godzijdank zit de wijn in een karton en niet in flessen!'

'Dat zou een drama zijn!' zuchtte Jesper. 'Doe me maar een glas.'

'Een pijnstiller, dat lijkt me beter.' In de keuken pakte ik alles uit. 'Heb je al zin om te eten?'

'Nee, geef me liever iets wat vloeibaar en verdovend is.'

Vanuit de keuken keek ik toe hoe hij moeizaam zijn benen uitstrekte. De kleur op zijn wangen was nog niet teruggekomen.

'Zeg, ik vind dit niet fijn. Ik denk dat er toch een dokter moet komen.' Ongerust liep ik vanuit de keuken naar hem toe. 'Ben je misselijk, duizelig?'

'Ik ben op mijn rug terechtgekomen, niet op mijn hoofd,' antwoordde Jesper met gesloten ogen en een hand theatraal tegen zijn

voorhoofd. ‘Die sexy ex-man van je, laat hem maar eventjes langskomen.’

Lasse, mijn ex, was fysiotherapeut. En sinds hij uit de kast was gekomen, stak mijn liefvallige collega Jesper niet langer onder stoelen of banken dat hij meer dan gemiddelde interesse in hem had, al had Lasse inmiddels een andere relatie.

‘Lasse is geen arts, Jes.’

‘Wil je die kachel oppoken? Mijn spieren verstijven in deze kou.’

‘Natuurlijk, meneer Hassing!’ zei ik nadat ik hem onderzoekend had aangekeken. Stelde hij zich aan, of had hij echt zoveel pijn? ‘Ik ga hout uit de schuur halen!’

‘Je komt toch wel terug?’ vroeg Jesper klagerig. ‘Ik ben werkelijk nergens toe in staat.’

‘Tenzij ik word ontvoerd door aliens.’ Om mezelf nog een beetje te beschermen tegen kou en regen, trok ik over mijn natte kleding een regenjas en laarzen aan. De snelste weg naar de schuur was via de grotere veranda aan de achterzijde van dit huis. Al zat hier minder groene aanslag op de houten vloerplanken, toch schuifelde ik voorzichtig met de mand voor het hout naar het afstapje. Jesper maakte nog steeds zijn cynische opmerkingen, ik hoopte maar dat dat betekende dat hij geen ernstig letsel had. Het zou superongeluk zijn als ik behalve Connies werkzaamheden, die van hem er ook nog bij moest doen. Eenmaal op het gras trok ik mijn capuchon ver over mijn hoofd en haastte me naar de schuur, toen ik tot mijn verrassing zag dat het witte huis naast het mijne verlicht was. Dus daar ging die auto naartoe, mompelde ik in mezelf, terwijl ik in de schuur de mand vulde met houtblokken. Buren! Na al die weken eenzaamheid, had ik eindelijk weer burenen. Vlug sloot ik de schuurdeur af en ik keek nog een keer naar het witte huis. De gordijnen voor het raam links waren gesloten. Bij het andere raam brandde een kaars. Licht in de duisternis. Hopelijk bleven ze een tijdje. Dan voelde ik me tenminste niet meer zo zielig en alleen.

Eind februari was ik met een deel van mijn hebben en houden verhuisd naar het zomerhuis van Frida en Jens, mijn schoonouders. Lasse, mijn Deense echtgenoot, had me niet lang daarvoor verteld dat hij eigenlijk de herenliefde verkoos boven een heteroseksuele relatie. Iets waar hij blijkbaar al langer mee worstelde. En alhoewel ik hem alle geluk en liefde in de wereld gunde, was ik toch flink pissig dat die openbaring niet eerder tot hem was gekomen. Zeven jaar geleden had ik Lasse ontmoet op een festival in Hamburg en was er een vonk overgesprongen. Misschien meer bij mij dan bij hem, was de vraag waar ik nu mee rondliep. Onze langeafstandsrelatie was nog maar een paar maanden oud, toen ik ontdekte dat ik zwanger was. We besloten toen onze relatie op Deense bodem te bestendigen en ons daar te settelen. Geen enkel moment had ik er spijt van gehad dat ik naar Denemarken was geëmigreerd. Ik hield van de Deense mentaliteit, de cultuur en hoewel het even duurde voor ik de broddelige taal onder de knie had, voelde ik me thuis. Ik vond werk bij Connies groeiende evenementenbureau in Horsens, werd met open armen ontvangen in Lasses familie en maakte vrienden. De komst van Féline maakte ons leven compleet. Onze dochter ging voor alles.

Maar zoals in veel jonge gezinnen werd het passen en meten met onze agenda's: voor mijn werk was ik steeds vaker onderweg, en vanwege de beperkte tijd die er nog samen was, zag ik Lasse meer niet dan wel. Zoals je kleding optilt om een wond te bekijken, had ik in de afgelopen weken mijn leven onder de loep genomen. En ik realiseerde me dat ik me had verscholen achter de hectiek van ons leven. Want eigenlijk leefden Lasse en ik al tijden met elkaar als goede vrienden. De keren dat we in het laatste jaar seks hadden gehad, waren op één hand te tellen. En oké, ik was weliswaar onzeker geworden omdat Lasse nauwelijks reageerde op seksuele toenadering van mijn kant, maar toch had ik niets in de gaten gehad. Wanneer we 's avonds beiden thuis waren, zaten we immers altijd gezellig samen op de bank. Lasse was mijn sterke stoere man. Sexy

in zijn witte T-shirts, zijn mooie gespierde dijen in een strakke jeans gestoken. Dus toen Lasse me vertelde dat hij een ander had, kon ik alleen maar denken aan de rondborstige receptioniste van het gezondheidscentrum waar Lasse zijn praktijk had. Dat het ging om Tommy van de naastgelegen bloemenwinkel met zijn sluike blonde haar en zijn kleine kontje, had ik in geen honderd jaar verwacht. Dat puzzelstukjes op hun plek vielen, was verhelderend, maar het deed zo ongelooflijk veel pijn. Ons gezin ging uiteenvallen, onze altijd huppelende zesjarige dochter Féline zou leven in twee huizen, zou op termijn wellicht moeten wennen aan iemand die zich eerst nog optimistisch bonusouder ging noemen. Ineens begreep ik waarom Lasse nooit wilde praten over een tweede kind. Ineens wist ik waarom hij in bed met zijn rug naar me toe lag, waarom hij tot diep in de nacht achter zijn computer zat of 's avonds laat thuiskwam met een vreemde blik in zijn ogen. Het was een geheime affaire geweest, in het begin om mij te sparen, want mijn moeder was ernstig ziek en in haar laatste weken reed ik voortdurend op en neer tussen Denemarken en Nederland om haar en mijn vader bij te staan. Na haar dood had Lasse me twee maanden gegeven om mijn moeders overlijden te verwerken tot hij zijn vernietigende bom dropte.

In goed overleg, voor zover mogelijk, want ik was amper in staat beslissingen te nemen die eerste weken, besloten we dat Lasse in ons huis aan de Lindevej in Horsens zou blijven wonen. Het huis was voorheen van zijn oma geweest en had voor hem daarmee emotionele waarde, meer dan voor mij. En ik kon eerst mijn intrek nemen in het zomerhuis van zijn ouders tot ik een woning had gevonden, zo had Lasse al voor me bedacht. Dus ik had mijn spullen gepakt, in een weekend dat Lasse met Tommy en Féline gezellig naar Legoland ging, en toen ik daags nadien Féline kwam ophalen, ontdekte ik tot mijn schrik dat Tiny Tommy er geen gras over had laten groeien en meteen bij Lasse was ingetrokken.

2

And with no trace of hesitation she keeps going

– ‘Head Over Heels’

‘Het lukt niet,’ piepte Jesper de volgende ochtend. ‘Ik durf niet te gaan staan.’

Bezorgd keek ik naar hem. Zijn gezicht was vertrokken van pijn en zweetdruppeltjes parelden over zijn voorhoofd.

‘Dit is niet goed, Jesper. Verdorie.’ Vanwege de pijn had hij een vrijwel slapeloze nacht op de bank doorgebracht. ‘Je moet naar een dokter.’

‘Nee, dat hoeft niet.’ Hij zakte terug in de kussens. ‘Ik heb mijn moeder gebeld, ze komt me ophalen.’

‘Je moeder?’ Ik keek op mijn horloge. ‘Ik zal ontbijt voor je maken.’

‘Dus jij moet de afspraak overnemen,’ zei Jesper met gesloten ogen. Zijn borst ging hijgend op en neer. ‘Alleen al naar de wc gaan is een heidens karwei voor me.’

‘De afspraak met die chef-kok?’ zei ik vanuit de keuken. Als sales- en eventmanager hield ik me qua catering liever bezig met de standhouders die op het evenemententerrein hun foodstands zouden inrichten, dan met een luxueus buffet in een VIP-tent.

‘Die mail van Connie met het draaiboek zit ook in jouw inbox.’

‘En dan?’ Razendsnel belegde ik een cracker met kaas en goot koffie in een beker.

‘Het enige wat je hoeft doen is zijn commentaar en planning noteren,’ zei Jesper en hij rolde zwaar ademend op zijn zij. ‘Dan kan ik daar morgen mee aan de slag.’

‘Denk je nou echt dat jij morgen weer *up and running* bent?’ Ik zette het bord en de koffie voor hem op de glazen salontafel.

‘Daarom heb ik mijn moeder gebeld.’ Hij blies zijn ingehouden adem uit toen hij overeind wilde komen. ‘Met een paar van haar spierverslappende pilletjes kan ik straks in ieder geval weer zitten.’

‘O, vast!’ Ik trok een bedenkelijke frons.

‘Tenzij jij die sexy ex van je nog wilt laten komen. Misschien kan hij zijn gouden handjes eventjes laten wapperen en mijn rug rechtzetten.’

‘Lasse heeft een congres vandaag, in Kopenhagen.’ Ik rolde met mijn ogen. Godzijdank.

‘Jammer, ik had hem graag laten weten dat...’

‘Ja, ja, dat jij een betere partij voor hem bent dan zijn Tiny Tommy,’ maakte ik zijn spottende opmerking af. ‘Had dat eerder gedaan. Dat was een stuk gezelliger geweest.’

‘Sorry.’ Jesper probeerde op handen en knieën naast de bank te komen. ‘Alle Jezus, wat voel ik me beroerd. Zelfs ademen doet pijn.’

‘Je hebt vast je ribben gekneusd. Dat kan alleen met rust genezen. Daar staan zes weken voor, schat,’ zei ik alsof ik verstand had van dergelijke medische kwesties. In gedachten verzonken liep ik naar de badkamer. Ik moest iets bedenken. Iemand moest Jesper vervangen. Maar wie?

Ik tuurde naar mijn gezicht in de spiegel van de badkamer en draaide snel de lamp bij. Het felle licht liet mijn huid er dramatisch bleek uitzien. Misschien was dit zwarte truitje met diepe V-hals vandaag toch niet zo’n flatteus idee. De beurs in Aarhus was hectisch en druk geweest, ik had te veel bars van binnen bekeken en daarna was

er geen tijd geweest om tot rust te komen. En afgelopen nacht had ik door het voortdurende gestommel van Jesper slecht geslapen. Mijn ogen voelden branderig door het slaapgebrek. Haastig borstelde ik mijn donkere lange haar en draaide er gemakshalve een hoge staart in. Buiten hoorde ik een auto weggrijden. Dat waren vast de nieuwe burenen. Hopelijk brandde er vanavond weer licht. Geschrokken keek ik naar mijn spiegelbeeld en besepte hoe wanhopig eenzaam ik me blijkbaar voelde.

‘Hij schijnt aantrekkelijk te zijn,’ riep Jesper vanuit de woonkamer. ‘Een smakelijk hapje!’

‘Wie? Lasse?’ Mijn hand schoot uit met de eyeliner. Ik leerde het ook nooit met dat stomme kwastje.

‘Vanzelfsprekend, maar ik bedoel eigenlijk de Zweedse chef met wie je een afspraak hebt. Daniel Forsberg.’

‘*The Swedish Chef*, zoals in *The Muppets*?’ Luid lachend bootste ik *The Swedish Chef* na, waardoor ik de eyeliner nog verder uitsmeerde. ‘Shit! Dit ziet er niet uit.’

Er viel iets in de woonkamer toen ik make-upremover op een wattenschijfje spoot en begon te vegen. Ik hoorde Jesper dramatisch kreunen.

‘Wat gebeurt er nu weer?’ riep ik en rende al door de gang. ‘*On my way, rescue 911!*’

‘Mijn telefoon ligt achter de bank.’ Jesper kroop op handen en knieën door de woonkamer. ‘Schiet jij nou maar op. *The Swedish Chef* is niet de meest geduldige man, hoorde ik.’

‘Oké, oké!’ Hevig knipperend stond ik weer voor de spiegel. De eyeliner en de remover in mijn oog vertroebelden mijn zicht. ‘De meeste chefs hebben geen geduld.’

Jesper had het aparte toilet verderop in de gang kennelijk weten te bereiken en vervolgde het gesprek van achter de gesloten deur. ‘Hij is getrouwd met een Deense. Werkte jarenlang in Kopenhagen, tot hij plots van de radar verdween.’

‘Van de radar zelfs. Wat spannend. Wat gebeurde er?’ Met de nat-gemaakte punt van een handdoek probeerde ik de remover weg te vegen.

‘Ik heb het nog niet gevonden. Maar hij schijnt bij het Rival een razend goed contract binnengesleept te hebben om er orde op zaken te stellen.’

‘Is hij een topchef? Een eh, Jamie Oliver? Of René Redzepi?’ riep ik vanuit de badkamer. De tranen liepen over mijn gezicht. Dit werd niks. Dan maar alleen mascara. Ik zag amper iets terwijl ik de zwarte crème met het borsteltje op mijn wimpers aanbracht. ‘Moet ik me zenuwachtig maken?’

‘Hij wilde de business verlaten en iets heel anders gaan doen, maar het gerucht ging dat geld kennelijk een rol speelde. Voor een jaar helpt hij hen uit de brand.’

‘*Money, money, money!*’ zong ik luid, waarna ik haastig mijn tas en laptop pakte. ‘Heb je nog iets nodig?’

‘Nee, ga weg, lawaaierig mens. Je bent al laat,’ klonk het van achter de toiletdeur.

‘Nogmaals sorry!’ Bij de voordeur schoot ik in mijn pumps en haakte de sluiting vast over mijn wreef.

‘Waarvoor?’

‘Ik had harder moeten roepen dat het glad was.’

‘Dat is een beetje laat nu.’

‘Maar toch, ik zou willen dat...’ riep ik, terwijl ik naar buiten stapte.

‘*Be careful what you wish for, darling!*’ hoorde ik Jesper nog roepen voordat de deur achter me dichtviel.